

Arrest

nr. 333 961 van 8 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDERMEERSCH
Tijl Uilenspiegelstraat 26
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VANDERMEERSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 mei 2025 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13*septies*).

1.2. Op dezelfde dag wordt eveneens aan verzoekster een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Mevrouw:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op 19.05.2025 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar behoudens de voorhechtenis effectief door de correctionele rechtbank van Leper voor gewone diefstal en deelname bendevoorming. De veroordeling is nog niet definitief.

De bejaarde bewoners van een villa aan de rand van de Stad Leper kregen maandag in de vooravond bezoek van drie personen die interesse betoonden in de aankoop van een schaaap. Geconfronteerd met de vraagprijs bleek dat zij beweerdelijk het gevraagde bedrag niet cash konden betalen waarna inverdenkinggestelde met de auto en de vrouw van het 'verkopend koppel' naar een bankkantoor in Leper reed. De twee mannen bleven achter met de man van het 'verkopend koppel'. Uiteindelijk blijkt dat de twee resterende personen er vandoor zijn gegaan met de dure auto Bentley evenals een vijftiental dure schilderijen uit de woning. Er zijn ernstige aanwijzingen dat inverdenkinggestelde daartoe onmiskenbare hulp heeft verleend doordat zij de dame van de villa weglakte van haar woning, haar zolang mogelijk bezig hield zodat de derde verdachte ongemerkt de woning kon binnendringen om de schilderijen en de auto sleutels van de Bentley te stelen dit terwijl de man van de villa werd beziggehouden door de tweede mannelijke verdachte aan de stallen en weide van de schapen. Er zijn ook wel degelijk ernstige aanwijzingen dat de inverdenkinggestelde bewust één van de slachtoffers heeft weggeleid van de plaats van de feiten om op die manier de diefstallen mee mogelijk te maken. Zo blijkt uit haar verhoor dat zij wel degelijk cash geld bij haar had en de verplaatsing naar de bank dus niet nodig was. Bovendien kende inverdenkinggestelde de werkwijze aangezien zij voordien al een schaaap had gekocht bij de slachtoffers. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Hoewel de administratie via de griffie van de gevangenis van Brugge een formulier hoorrecht aan betrokkene liet bezorgen op 13.06.2024, werd het ingevulde formulier niet terugbezorgd. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Betrokkene ontvangt veel bezoek van familieleden in de gevangenis. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van

gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene dit niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van:

- ☐ artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst;
- ☐ van artikel 8 EVRM;
- ☐ van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”);
- ☐ van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”);
- ☐ van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- ☐ van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en het hoorrecht.

6. De bestreden beslissing werd verzoekster opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, [4 kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten]4 tot het vervullen van preventieve maatregelen.[4 ...].

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]1

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

7. Deze bepalingen vormen een omzetting van de Terugkeerrichtlijn, die naar Belgisch recht werd omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt:

“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de

onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

8. *De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden, waaronder het familieleven, en hieromtrent motieven op te nemen.*

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)”.

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar, verder te bepalen door verwerende partij.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van verzoeker in rekening dient te nemen.

9. *Tot slot dient ook gewezen op het hoorrecht, gewaarborgd in artikel 62,§1, eerste van de Vreemdelingenwet en in artikel 41 van het Handvest.*

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en/of een inreisverbod dient het hoorrecht nageleefd.

Het hoorrecht behelst het recht voor de vreemdeling om met kennis van zaken te worden gehoord.

Het naleven van het hoorrecht vereist onder meer volgende elementen :

- *Uitnodiging van de betrokkene om diens standpunt naar voor te brengen;*
- *Oproepingsbrief moet de ten laste gelegde feiten precies vermelden, alsook de maatregel die wordt overwogen en de juridische grondslag ervan ;*
- *De oproepingsbrief bevat de datum van het verhoor, ofwel de termijn waarbinnen schriftelijk moet gereageerd worden;*
- *De mogelijkheid tot inzage van het dossier;*
- *...*

III.1. Schending van het hoorrecht

10. *Hoger werd reeds aangetoond dat het hoorrecht, gewaarborgd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest, in casu toepassing vindt.*

Het naleven van het hoorrecht stelt verweerster in staat om met kennis van zaken en zorgvuldig te handelen bij het nemen van de beslissing over de duur van het inreisverbod.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat zij via de griffie van de gevangenis van Brugge een formulier hoorrecht aan verzoekster liet bezorgen op 13 juni 2024 doch geen ingevuld formulier van verzoekster terugkreeg.

11. *Verzoekster stelt dat het hoorrecht in casu niet op een correcte wijze is toegepast.*

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat het formulier hoorrecht aan verzoekster zou zijn overhandigd op 13 juni 2024, zijnde bijna een jaar voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is uiteraard niet ernstig.

Op grond van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient verweerster, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, zich te baseren op actuele informatie, en niet op een niet ingevuld formulier hoorrecht dat bijna een jaar voordien aan verzoekster zou zijn overhandigd.

Te meer omdat het vonnis expliciet melding maakt van verzoeksters adres en strafrechtelijk verleden in Frankrijk en verweerster in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat verzoekster in de gevangenis 'veel bezoek van familieleden' ontvangt in de gevangenis. Dit betreffen elementen die nader hadden kunnen worden bevraagd indien verweerster het hoorrecht van verzoekster op effectieve wijze had gewaarborgd.

Verzoekster verwijst in dit verband naar een arrest van Uw Raad van 8 november 2018 waarin geoordeeld werd dat een vreemdeling die gehoord werd door DVZ, maar pas 18 maanden later een BGV krijgt, opnieuw moet worden gehoord.

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast op onderhavig dossier.

Daarnaast blijkt niet uit de bestreden beslissing dat dit formulier hoorrecht op geïnformeerde wijze aan verzoekster is overhandigd.

Zo is het onduidelijk of op 13 juni 2024 aan verzoekster klaar en duidelijk is meegedeeld dat het formulier kadert binnen het nemen van een verwijderingsmaatregel en het opleggen van een inreisverbod.

12. Het niet naleven van het hoorrecht heeft ertoe geleid dat verzoekster aan verweerster niet op afdoende wijze alle relevante elementen heeft kunnen meedelen, met name het feit dat zij een verblijfsrecht heeft in Frankrijk, gehuwd is met een erkend vluchteling (met verblijfsrecht in Frankrijk) en de moeder is van 5 kinderen met de Franse nationaliteit.

Deze elementen hadden er onmiskenbaar moeten toe leiden dat verweerster afzag van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

13. Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing om de hogervermelde redenen een schending uitmaakt van de artikelen 62 van Vreemdelingenwet en 41 van het Handvest, evenals van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het Unierecht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

III.2. Schending van art. 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst

14. Nu vaststaat dat verweerster had moeten weten dat verzoekster over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt dient gewezen op de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken. Het terugkeerhandboek bepaalt het volgende:

"11.1. EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat

inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EUBrede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8)."

Art. 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst luidt als volgt:

"1. Wanneer een overeenkomstsluitende partij overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt zij vooraf in overleg met de signalerende overeenkomstsluitende partij en houdt zij rekening met de belangen van deze partij; de verblijfstitel wordt slechts om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen, afgegeven. Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

2. Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende overeenkomstsluitende partij in overleg met de overeenkomstsluitende partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel. Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen."

15. De samenlezing van het terugkeerhandboek en art. 25 van de

Schengenuitvoeringsovereenkomst dient besloten dat een inreisverbod, dat geldt voor alle lidstaten, niet verenigbaar is met het gegeven dat verzoekster beschikt over een verblijfsvergunning, afgegeven door een van de lidstaten.

Dit werd bevestigd in het arrest E. met nr. C-240/17 van het Hof van Justitie. In dit arrest bevestigt het Hof dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signaleringsprocedure ter fine van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd.

Uit dit arrest blijkt dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra een bevel en een inreisverbod worden vastgesteld.

In lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie vernietigde Uw Raad al verschillende keren een inreisverbod:

- ☐ RvV nr. 193 003 van 3 oktober 2017;
- ☐ RvV nr. 191 382 van 4 september 2017;
- ☐ RvV nr. 191 103 van 30 augustus 2017;
- ☐ RvV nr. 223 164 van 25 juni 2019.

16. België had in casu als signalerende lidstaat de overlegprocedure, conform art. 25.2 SUO, met Frankrijk moeten starten.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit overleg is gevoerd.

Aldus schendt de bestreden beslissing artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

III.3. Nopens het toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek

17. De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerster meent dat aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

Blijkens het bevel om het grondgebied te verlaten meent zij dat er een risico op onderduiken bestaat op grond van volgende motivering:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert”

Geheel ten onrechte.

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen (drie werkdagen) nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.”

Artikel 18 van het Vreemdelingenbesluit omvat de uitzonderingen op de meldingsplicht aan het gemeentebestuur:

Zijn vrijgesteld van de verplichting zich bij het gemeentebestuur aan te melden :

1° de vreemdeling die tijdens een reis in België voor behandeling in een ziekenhuis of een soortgelijke verplegingsinrichting is opgenomen;

*2° de vreemdeling die aangehouden is en in een strafinrichting of in een inrichting tot bescherming van de maatschappij gedetineerd is, (...).
(Eigen markering en onderlijning)*

18. Verweerster is inderdaad op 10 juni 2024 het Rijk binnengekomen.

Diezelfde dag wordt verzoekster door de politie gearresteerd in een voorlopige hechtenis geplaatst.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevestigt dit.

Op dat moment was de termijn van 3 werkdagen om zich aan te melden bij gemeentebestuur in elk geval nog niet verstreken.

Van een schending van de meldingsplicht is dan ook geen sprake.

*Bovendien vindt de uitzondering van artikel 18, 2° van het Vreemdelingenbesluit toepassing in casu.
Op die grond was verzoekster, door haar arrestatie, vrijgesteld van enige meldingsplicht.*

19. Ten tweede stelt verweerster dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid op grond van het vonnis van 19 mei 2025.

Terecht wijst verweerster op het vonnis dat dit vonnis nog niet definitief is. Bovendien wijst verzoekster op het feit dat thans beroep is aangetekend tegen het vonnis.

Evenwel geheel ten onrechte bepaalt verweerster dat verzoekster zou zijn veroordeeld voor bendevorming.

Een correcte lezing van het vonnis noopt ertoe te besluiten dat de rechtbank verzoekster heeft vrijgesproken voor deze tenlastelegging.

Het besluit van verweerster dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid is aldus gebaseerd op de verkeerde lezing van een vonnis dat bovendien niet definitief is.

Bovendien toont verweerster geenszins aan dat verzoekster een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt van de openbare orde.

Hierdoor schendt verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

20. Er dient dan ook besloten dat verweerster ten onrechte oordeelt dat aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

De motieven om te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoekster zijn immers onjuist en in strijd met de artikelen 5 van de Vreemdelingenwet en 18 van het Vreemdelingenbesluit.

Bovendien oordeelt verweerster ten onrechte dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de oplegging van een inreisverbod naast het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

III.4. Schending van artikel 8 EVRM

21. Uit bovenstaande wettelijke bepalingen volgt dat verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet houden met het familieleven van de betrokkene.

In casu stelt verwerende partij met betrekking tot haar familieleven dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Op grond hiervan neemt zij aan dat er geen sprake is van een familie-en gezinsleven in dat moet worden beschermd.

Dit ondanks de vaststelling van verweerster dat verzoekster veel bezoek ontving van familieleden in de gevangenis.

Verzoekster benadrukt dienaangaande dat het inreisverbod geldt voor de volledige Schengenzone.

22. Verweerster was op de hoogte van het bezoek van verzoeksters familieleden in de gevangenis. Deze familieleden betroffen haar kinderen, die zoals reeds geduid beschikken over de Franse nationaliteit.

Gezien verweerster klaarblijkelijk inzage had in de bezoekerslijst was zij hiervan op de hoogte, of had hier minstens van op de hoogte moeten zijn.

Evenwel heeft verweerster op flagrante wijze nagelaten het gezinsleven van verzoekster nader te onderzoeken en hiervan melding te maken in de bestreden beslissing.

23. Tevens had verweerster moeten opmerken dat de partner van verzoekster, de heer A. L., eveneens is veroordeeld bij vonnis van de correctionele rechtbank te Leper van 19 mei 2025.

Het vonnis maakt bovendien ook melding van het feit dat verzoekster en haar partner een adres hebben in Frankrijk en van het strafrechtelijk verleden van verzoekster in Frankrijk.

Zoals hoger reeds werd aangehaald beschikken verzoekster en haar partner over een verblijfsrecht in Frankrijk.

Deze elementen werden overigens tijdens de strafrechtelijke procedure ook kenbaar gemaakt.

Evenwel maakt verweerster hier, vermoedelijk bewust, abstractie van in de bestreden beslissing hetgeen duidt op een bijzonder gebrekkig onderzoek.

24. Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Bovendien moet worden gewezen op het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verwerende partij eveneens gehouden is rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt was verwerende partij op de hoogte van het bezoek van haar familieleden, namelijk haar kinderen, in de gevangenis.

Verzoekster brengt bij onderhavig verzoekschrift identiteitsdocumenten bij van 4 van haar 5 kinderen alsook van haar partner.

Omdat het inreisverbod geldig is voor het volledige grondgebied van de Schengenzone, waartoe ook Frankrijk behoort, heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster gedurende drie jaar de Schengenzone niet mag betreden.

De beslissing van verwerende partij heeft een grote impact op het gezinsleven van verzoekster en haar partner.

Dit gezinsleven moet daarom in rekening worden gebracht en moet worden in overweging genomen bij het beantwoorden van de vraag of een inreisverbod moet worden opgelegd aan verzoekster en zo ja, voor welke regio en voor welke periode dit geldt.

Nochtans blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing helemaal niet dat verwerende partij er rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij moest de relatie van verzoekster en onderzoeken en meenemen in haar beoordeling net zoals de bezoeken van haar kinderen die over de Franse nationaliteit beschikken, quod non.

In het kader van artikel 8 EVRM dient te worden onderzocht of artikel 8 EVRM de inmenging in het familieleven, gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het familie-, gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen

gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

25. Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij, bij haar besluit om een inreisverbod van drie jaar op te leggen voor het volledige Schengengebied rekening heeft gehouden met verzoeksters gezinsleven.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen voor een periode van drie jaar is niet proportioneel en dus schendt ze het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoekster en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2.1. Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde bepalingen, voert verzoekster aan dat zij niet correct gehoord werd voorafgaand aan de bestreden beslissing. Indien zij zou gehoord zijn geweest, had zij kunnen melding maken van haar verblijfsrecht in Frankrijk, dat zij gehuwd is met een erkend vluchteling (die verblijfsrecht heeft in Frankrijk) en ze de moeder is van 5 kinderen met de Franse nationaliteit. België had *in casu* als signalerende lidstaat de overlegprocedure, conform artikel 25.2 van de SUO, met Frankrijk moeten starten. Verzoekende partij bekritiseert dat dit overleg niet of nog niet is gebeurd.

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat het inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden krachtens artikel 51, eerste lid, van het Handvest blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de

administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster voert aan dat, indien zij was gehoord, zij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen van haar verblijfsrecht in Frankrijk, hetgeen de verwerende partij had moeten doen afzien van het nemen van een inreisverbod.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte is van het feit dat verzoekster in Frankrijk een recht op verblijf heeft.

Uit het e-mail verkeer in het dossier blijkt duidelijk dat verzoekster de verwerende partij wees op haar wens om naar Frankrijk terug te keren en niet naar Servië; verzoekster legde hiertoe fotokopieën van een vervallen paspoort voor.

Op 27 mei 2025 vroeg de verwerende partij aan de Franse autoriteiten de readmissie van verzoekster. Uit aanvullende stukken van de verwerende partij blijkt verder dat verzoekster op 31 juli 2025 werd verwijderd naar Frankrijk. Aldus blijkt duidelijk dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden.

Verzoekster wordt echter niet bijgetreden waar ze aanvoert dat er ingevolge haar Franse verblijfsrecht geen inreisverbod kon worden opgelegd. Artikel 74/12, § 6, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 11.4 van de Terugkeerrichtlijn, voorziet slechts in overleg wanneer een lidstaat overweegt verblijf toe te staan aan een persoon die reeds onder een inreisverbod van een andere lidstaat valt. Die situatie doet zich hier echter niet voor.

Artikel 25, § 2, van de SUO is van toepassing wanneer een lidstaat overgaat tot signalering van een persoon met een geldige verblijfstitel afgegeven door een andere lidstaat. In het arrest C-240/17, *“E. tegen Finland”*, oordeelde het Hof van Justitie dat het overleg *“in beginsele”* moet worden gestart nadat het terugkeerbesluit is genomen, doch dat het overleg ook reeds vóór de vaststelling van dat besluit mag worden aangevat. In dit geval heeft België de Franse autoriteiten gecontacteerd om na te gaan of verzoekster daadwerkelijk over een verblijfsrecht beschikt. Indien dit het geval blijkt, zal het inreisverbod worden beperkt tot het Belgisch grondgebied. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met de elementen die verzoekster verklaart nog te hebben willen aanvoeren. Verzoekster heeft geen belang bij haar grief omtrent de schending van het hoorrecht.

2.2.3. Waar verzoekster aanvoert dat er haar onterecht geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, merkt de Raad op dat verzoekster zich hiermee richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2025, dat niet het voorwerp vormt van het huidige beroep. Voorts is de vertrektermijn in dit bevel ook gemotiveerd op grond van artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet met name, op grond van een gevaar voor de openbare orde. Dit motief is op zich reeds draagkrachtig. Verzoekster voert aan dat het correctionele vonnis niet correct werd gelezen door de verwerende partij en dat zij deels werd vrijgesproken voor de tenlastelegging van bendevorming. Daarnaast heeft zij hoger beroep aangetekend tegen haar veroordeling.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt:

“ Betrokkene is op 19.05.2025 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar behoudens de voorhechtenis effectief door de correctionele rechtbank van Ieper voor gewone diefstal en deelname bendevorming. De veroordeling is nog niet definitief.

De bejaarde bewoners van een villa aan de rand van de Stad Ieper kregen maandag in de vooravond bezoek van drie personen die interesse betoonden in de aankoop van een schaap. Geconfronteerd met de vraagprijs bleek dat zij beweerdelijk het gevraagde bedrag niet cash konden betalen waarna inverdenkinggestelde met de auto en de vrouw van het 'verkopend koppel' naar een bankkantoor in Ieper reed. De twee mannen bleven achter met de man van het 'verkopend koppel'. Uiteindelijk blijkt dat de twee resterende personen er vandoor zijn gegaan met de dure auto Bentley evenals een vijftiental dure schilderijen uit de woning. Er zijn ernstige aanwijzingen dat inverdenkinggestelde daartoe onmiskenbare hulp heeft verleend doordat zij de dame van de villa weglakte van haar woning, haar zolang mogelijk bezig hield zodat de derde verdachte ongemerkt de woning kon binnendringen om de schilderijen en de auto sleutels van de Bentley te stelen dit terwijl de man van de villa werd beziggehouden door de tweede mannelijke verdachte aan de stallen en weide van de schapen. Er zijn ook wel degelijk ernstige aanwijzingen dat de inverdenkinggestelde bewust één van de slachtoffers heeft weggelokt van de plaats van de feiten om op die manier de diefstallen mee mogelijk te maken. Zo blijkt uit haar verhoor dat zij wel degelijk cash geld bij haar had en de verplaatsing naar de bank

dus niet nodig was. Bovendien kende inverdenkinggestelde de werkwijze aangezien zij voordien al een schaap had gekocht bij de slachtoffers. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De Raad merkt op dat de veroordelingen voor gewone diefstal en bendevorming wel degelijk steun vinden in de vermeldingen op de gevangenisfiche, die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoekster houdt voor dat ze deels zou zijn vrijgesproken voor bendevorming, doch legt geen stukken voor waaruit dit blijkt. Daarnaast merkt de Raad op dat de verwerende partij zich niet louter heeft gebaseerd op het feit van de veroordeling zelf, maar heeft rekening gehouden met het persoonlijke gedrag van verzoekster, wat overigens door haar niet wordt ontkend. Het enkele feit dat hoger beroep tegen de veroordeling werd aangetekend, houdt niet in dat de verwerende partij geen beslissing meer zou mogen nemen ter bescherming van de openbare orde, en die gesteund is op verzoeksters persoonlijke gedrag.

2.2.4. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, motiveert de bestreden beslissing:

“Hoewel de administratie via de griffie van de gevangenis van Brugge een formulier hoorrecht aan betrokkene liet bezorgen op 13.06.2024, werd het ingevulde formulier niet terugbezorgd. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Betrokkene ontvangt veel bezoek van familieleden in de gevangenis. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene dit niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Verzoekster betwist niet dat zij geen formulier hoorrecht aan de verwerende partij heeft terugbezorgd, en daarmee heeft nagelaten de verwerende partij op de hoogte te stellen van de aanwezigheid van gezinsleden in België. Zij beperkt zich te verwijzen naar het reeds in de beslissing opgenomen motief dat zij veel familiebezoek krijgt in de gevangenis. Daarmee weerlegt ze echter niet dat het hier zou gaan om leden van haar kerngezin.

Bovendien blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat verzoekster een gezinsleven heeft in Frankrijk en gevraagd heeft bij haar gezin te mogen verblijven. De verwerende partij heeft hiermee rekening gehouden en heeft de readmissie gevraagd aan Frankrijk. Ondertussen verblijft verzoekster bij haar gezin in Frankrijk. Zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota, heeft de readmissie door Frankrijk tot gevolg dat het inreisverbod slechts betrekking heeft op het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing vormt geen inmenging in verzoeksters gezinsleven in Frankrijk.

2.2.5. Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT